

Že moje tvorba je poezie, nemůže nikdo popřít, že jsou to verše, nehodlám tvrdit. Pokusila jsem se uvést některé vzpurné básně do rytmu a přitom jsem objevila, že ovládám moc slova a obrazu pouze při naprosté svobodě, tj. na úkor rytmu. Moje básně je třeba chápat jako improvizované náčrtky. Pokud jde o obsah, ponechávám na svém instinktu, aby rozvinul to, co můj intelekt vnímá jako pozorovatel ve stavu očekávání. Moje sebevědomí se opírá o skutečnost, že jsem objevila své dimenze. Nepřísluší mi, abych se dělala menší, než jsem.

Spisov.

TRIUMF BÝT...

Čeho se bojím? Jsem součást nekonečna.
Jsem součást velké síly vesmíru,
svět osamělý mezi milióny světů,
podobná hvězdě první velikosti, která hasne poslední.
Triumf žít, triumf dýchat, triumf být!
Triumf cítit čas, jak ledově tepnami teče,
a slyšet tichý tok noci
a pod sluncem stát na vrcholu hory.
Chodím po slunci, stojím na slunci,
neznám nic jiného než slunce.

SVĚT SE KOUPÁ V KRVI...

Svět se koupá v krvi, aby Bůh mohl žít.
Aby jeho nádhera setrvala, musí každá jiná zajít.
Co víme my lidé o touhách věčné bytosti
a o tom, co bohové pijí, aby si podrželi svou sílu.
Bůh chce znova tvořit.
Chce změnit svět ve zřetelnější znamení.
Proto si připíná pás z blesků,
proto nosí korunu z plamenných ostnů,
proto halí zemi slepotou a nocí.
Proto je lýtý jeho pohled.
Jeho ruce stvořitele silou ždímají zemi.
Co tvoří, nikdo neví. Avšak pocit úzkosti
přítom přechází polobdělé smysly.
Je to jako závrť při pohledu do propasti.
Nežlí jásající chóry propuknou v chvalo zpěv,
je ticho jako v lese před východem slunce.

TAJEMSTVÍ MĚSÍCE

Měsíc ví . . . že tu dnes v noci poteče krev.
Na měděných drahách nad jezerem rýsuje se jistota:
mrtvolky budou ležet mezi olšemi na překrásném břehu.
Měsíc bude vrhat své nejkrásnější světlo na podivný břeh.
Vítr bude hlaholit mezi sosnami jako roh při budičku:
Jak krásná je země v této osamělé chvíli.

DOPIS OD MÉ SESTRY

Dopis od mé sestry.
Co mohou dopisy povědět,
když vidím tebe!
Nespadají lehce vlasy kolem tebe ve zlatých vlnách,
když ke mně přicházíš,
abys mi vyprávěla svůj život?
Nevypíná se nadšením lem tvého šatu,
když odcházíš? Země tě nosí.

Velký lovec je mrtev . . .
Vroucími závěsy květů zdobím mu hrob.
Libajíc chladný kámen říkám:
zde je tvé první dítko v radostných slzách.
Jako výsměch sedím na tvém hrobě,
jako rouhání – krásnější než ve tvém snu.
Podivný otče!
Tvoje děti tě nezradí,
božskými kroky po zemi chodí,
oči si protírají: kde jen to jsem?
Ne, správně . . . zde je mé místo,
zde je mého otce zchátralý hrob . . .
Bohové – věčnou stráž stůjíte na tomto místě.

(Září 1918)

VĚŘÍM NA SVOU SESTRU

Jdu pouští
a v osamění usedám na horu,
na ďáblův kámen,
kde starosti čekají
již tisíc let.
Mám sestru.
Vily tkaly její hedvábné šaty,
měsíční panna rosou kropila její ňadra . . .
Byla krásná – i pro bohy žádoucí.

PĚSKY BYLO MI PROJÍT
SLUNEČNÍMI SYSTÉMY

Pěsky
bylo mi projít slunečními systémy,
nežli jsem našla první vlákno svého rudého šatu.
Sama sebe již tuším.
Ve vesmíru kdesi visí mé srdce,
vzduch se rozechvívá jiskrami, které z něj srší
k jiným srdcím, jež hranic neznají.
Proč všichni nemají oči, aby to viděli,
proč jedna jediná ruka čerpá ze studny bohů?
Sestro, má sestro.
Dostala jsem tvou podobenku.

– Planety vycházejí –

MYSTÉRIUM

Hračky jsou všichni lidé.
Hračkou jsem včera byla já sama.
Dnes jsem ta, která odhaluje mystérium.
Chci, aby všichni přišli ke mně,
chci, aby všichni slyšeli, jak mi srdce bije.
Oheň a krev a pomazání budoucnosti
byste měli přijmout z mých rukou.
Veškeré lidstvo chci zasvětit budoucnosti.
Moje plamenné řádky bude každé dítě číst.
Všechny lidi obrátím k posvátnějšímu bohu.
Veškerou pověru chci vymést tichým koštětem,
veškerou malost chci potupně zabít.
Na vašeho velkého hada se chci postavit;
jeho hlavu chci proklát svým mečem.
Ó, ty můj dobrý meči, který jsem dostala z nebes,
tebe líbám.
Neodpočineš si,
dokud země nebude sadem, kde bohové sní
při podivuhodných pohárech.

Jsem velitelská síla. Kde jsou ti, kdo za mnou půjdou?
 I ti největší nosí svůj štít jako snílci.
 Není tu nikdo, kdo by v mých očích objevil sílu extáze?
 Není tu nikdo, kdo by pochopil, když tichým hlasem
 pronáším lehká slova k nejbližším?
 Žádným zákonem se neřídím.
 Sama pro sebe jsem zákonem.
 Jsem člověk, který si bere.

PLANETY

Divá země, která se valí žhoucím, očištným vesmírem,
 šťastná, že vzduch ti v třaskavých nárazech ovívá tvář,
 šťastná, že rychlý let tě roztáčí.
 Planety si nepřejí nic jiného než rychlost na své pouti.
 Vesmírné břehy probleskují jako otázky.
 Rychleji, prudčeji, neúprosněji,
 v proudech podivných osudů
 valí se kolem nespočetný houf planet
 za jasným zásvitem na západě –
 jedinou vytyčenou cestou možnosti.

– *Stín budoucnosti* –

STÍN BUDOUCNOSTI

Tuším stín smrti.
 Víím, že naše osudy se kupí na stole sudic-noren.
 Víím, že ani kapka deště se nevpije do země,
 není-li zapsána v knize věčných dob.
 Tak jistě, jako že slunce vyjde, víím,
 že nikdy nespátím ten posvátný okamžik,
 kdy stane v zenitu.

Budoucnost vrhá na mě svůj blažený stín;
 nic jiného to není než zářivý proud slunce:
 probodána světlem zemřu,
 až vše náhodné svou nohou zašlápnu,
 s úsměvem se od života odvrátím.

TY VELKÝ ERÓTE

Ty velký Eróte. V tvém dechu je předzvěst svatby.
 Ale jaké svatby?
 Co svět světem stojí a touha spojuje dvě těla,
 nezasáhl blesk
 lidské čelo.
 Tento blesk bije,
 tento blesk je všemocný,
 blesk si dělá s dětmi člověka, co se mu líbí.

MATERIALISMUS

Abych nezemřela, musím být vůlí po moci.
 Abych se vyhnula boji při rozpadu atomů.
 Jsem chemická látka. Dobře to víím,
 na zdání a duši nevěřím,
 hra her je mi tak cizí.
 Hro her, hraji tě a ani na chvíli nevěřím.
 Hro her, příjemnou máš chuť, báječnou vůni,
 neexistuje však žádná duše a nikdy žádná neexistovala.
 Je to zdání, zdání, zdání a pouhopouhá hra.

Mystérium je mé tělo.
 Pokud bude naživu tato křehká věc,
 měli byste poznat její moc.
 Já spasím svět.
 Proto se Erótova krev žene do mých rtů
 a Erótovo zlato do mých znavených kadeří.
 Postačí, když se dívám,
 s únavou či nechutí: země je moje.

Když znavena ležím na svém loži,
 víím: v této ochablé ruce je osud světa.

Je to moc, která se chvěje v mém střevíčku,
 je to moc, která se vlní v záhybu mých šatů,
 je to moc, pro kterou neexistuje propast,
 která se před vámi rozevírá.

CO JE MÁ VLAST...

Co je má vlast? Je to vzdálené, hvězdami poseté Finsko?
 Co na tom záleží. Nízké kameny,
 převalujte se po plochých březích.
 Na vaši šedive žule stojím jako na jistotě.
 Ty, jistoto, po mé cestě vždy rozhodíš vavřín i růže.
 Jsem božstvo, jež přichází s vítězným čelem.
 Jsem přešťastná přemožitelka minulosti.

TANTALE, NAPLNĚ SVŮJ POHÁR

Jsou toto básně? Ne, jsou to útržky, droby,
 cáry papíru všedního dne.
 Tantale, naplně svůj pohár.
 Nemožnosti, nemožnosti,
 na prahu smrti odhodím jednou věnec ze svých kadeří
 do tvé věčné prázdnoty.

TĚLO SILNÉHO ČLOVĚKA

Vím, víím, že zvítězím.
 Ať mě jakkoliv nazýváte, ať mě kdokoliv očekává,
 já jsem hvězda budoucnosti.
 Procitla jsem na prastarém trůnu,
 záračné ruce pode mnou prostírají široké
 hedvábné šlojíře.
 Mystérium mi koluje v žilách.
 Mystérium, uznávám tě, já, odpůrkyně mystiky,
 nepřítelkyně strašidel.

Mystéria nemají jasných hranic,
 mystéria nemají výslovných jmen,
 mystérium vstupuje do těla silného člověka,
 když v slepém opojení přechází k činu.

Viděla jsem strom a ten se tyčil nad ostatní
a bylo na něm plno nedostupných šišek;
viděla jsem velký chrám s dveřmi dokořán
a každý, kdo vyšel, byl bleďý a silný
a připraven zemřít;
viděla jsem ženu, která nalíčena, s úsměvem
hrála v kostky o své štěstí
a viděla, že prohrála.

Kruh byl tažen kolem těchto věcí
a nikdo jej nepřekročí.

DEN SE SKLÁNÍ...

I

Den se sklání k večeru a chladne ...
Napij se tepla z mé dlaně,
mou rukou proudí táž krev jako jarem.
Ujmi se mé ruky, ujmi se mé bílé paže,
ujmi se touhy mých útlých ramen ...
Kouzelné by bylo
jednu, jedinou noc, noc jako dnes,
cítit tíhu tvé hlavy na mé hrudi.

II

Hodil jsi rudou růži své lásky
do mého bílého klína -
... kyma rukama svíram
rudou růži tvé lásky, jež brzy zvadne ...
Ó, vládce chladných očí,
přijímám korunu, kterou mi podáváš
a která mi sklání hlavu k mému srdci ...

III

Poprvé dnes jsem spatřila svého pána,
chvějíc se ihned jsem ho poznala.
Teď už cítím jeho těžkou ruku na své lehké paži ...
Kde je můj zvonivý panenský smích,
má svoboda ženy s hlavou hrdě povznesenou?
Teď už cítím, jak pevně svírá mé rozechvělé tělo,
teď slyším drsný zvuk skutečnosti,
jak se opírá do mých křehkých,
křehkých snů.

IV

Hledal jsi květinu,
a našel plod.
Hledal jsi pramen,
a našel moře.
Hledal jsi ženu,
a našel duši -
jsi zklamán.

BLEDE PODZIMNÍ JEZERO

Bledé podzimní jezero
tíživé sny mívá,
o jarně bílém ostrovu snívá,
který v moři utonul.

Bledé podzimní jezero,
vlnění vidina,
zapomnění hladina
dnů, které umírají.

Bledé podzimní jezero
hebce a tiše vysoké nebe zrcadlí,
jako by život a smrt v jediné chvíli
v zasněné vlně spolu se políbily.

Nejsem žena. Jsem neutrum.
Jsem dítě, páže a smělé odhodlání,
jsem rozesmátý proužek slunce v šarlatu ...
Jsem síť na všechny pažravé ryby,
jsem pohár na počest všech žen,
jsem stezka k zkázonosné náhodě,
jsem skok k svému já a k svobodě ...
Jsem šepot krve v uchu muže,
jsem mrazivé chvění duše, tělesná touha a odmítání,
jsem brána k novým rájům.
Jsem plamen, zkoumavý a srdnatý,
jsem voda, hluboká, po kolena však smělá,
jsem oheň a voda v čestném spojení
za podmínek svobody ...

FIALOVĚ SOUMRAKY...

Fialové soumraky v sobě nosím z dob svého pravěku,
nahé panny hrající si s cválajícími kentaury ...
Žluté slunečné dny se zářivými pohledy,
jen paprsky slunce důstojně holdují
něžnému tělu ženy ...
Muž nepřišel, nikdy nebyl, nikdy nebude ...
Muž je falešné zrcadlo, dcera slunce je v hněvu
vrhá na skalní útes,
muž je lež, kterou bílé děti nechápou,
muž je nahnílý plod, jímž hrdé rty pohrdají.
Krásné sestry, vystupte vysoko na nejpevnější útesy,
my všechny jsme válečnice, hrdinky, jezdkyne,
nevinné oči, nebeská čela, larvy růží,
těžké vlny příboje a zbloudilí ptáci,
jsme nejméně očekávané a nejvíce do ruda rozpálené,
tygří skvrny, napjaté struny, hvězdy bez závratě.

BŮH

Bůh je lenoška, na ní si hovíme ve vesmíru,
čisti jak andělé, s modrýma očima světců,
odpovídající na pozdrav hvězd;
bůh je poduška, na níž klademe hlavu,
bůh je opora pro naši nohu;
bůh je zásobník síly a panenská temnota;
bůh je neposkvřená duše neviděného
a trouchnivé již tělo nedomyšleného;
bůh je stojatá voda věčnosti;
bůh je úrodné símě nicoty a hrst popela
ze spálených světů;
bůh jsou myriády hmyzu a extáze růží;
bůh je prázdná houpačka mezi nicotou a vesmírem;
bůh je vězení pro všechny svobodné duše;
bůh je harfa pro ruku nejprudšího hněvu;
bůh je tím, co touha přiměje sestoupit na zem.